

[Indenrigsministeren]

befolkningssammensætningen, som mærkbart vil aflaste kommunens udgiftsbehov.

Det vil sige, at det påhviler de københavnske kommunalpolitikere i høj grad at tage hensyn til disse ting og tilpasse udgifterne til den ændrede udvikling, på nøjagtig samme måde som andre kommunalpolitikere i disse år bliver nødt til at tilpasse udgifterne til denne ændrede udvikling.

Udviklingen i Københavns kommunes finansieringsgrundlag ved vi væsentligt mindre om end det, jeg her har sagt. Men det kan siges, at hvis de seneste års tendenser fortsætter, vil skattegrundlaget reduceres i lidt hurtigere takt end udgiftsbehovet. Man skal i den forbindelse lægge mærke til, at indkomst udviklingen pr. person er forløbet lidt langsommere i hele landet. Det hører med i den problematik. Imidlertid vil udligningssystemet afbøde en væsentlig del af nedgangen i skattegrundlaget, og Københavns skattegrundlag vil fortsat være større end landsgennemsnittet, hvilket man også skal bemærke. Også tilpasningen til det faldende indtægtsgrundlag må derfor først og fremmest påhvile København selv, på nøjagtig samme måde som den samme situation må påvirke andre kommunalbestyrelser.

Det bringer mig over til en anden hovedfaktor, jeg gerne vil sige noget om, nemlig regeringens økonomiske politik over for kommunerne. Som bekendt er en af de centrale målsætninger i regeringens politik, at den kommunale sektors samlede ressourceforbrug og skattetryk skal holdes uændret. Der er nok ingen tvivl om, at denne politik i hovedtræk må fastholdes i en årrække, hvis genopretningen skal lykkes. Det er imidlertid vigtigt at understrege, at denne politik ikke kan udmøntes i et krav om, at alle kommuner skal holde uændrede udgifter og uændrede skatter fra år til år. Forskelle i skattegrundlag og i udgiftsbehov vil nødvendigvis betyde forskelle i behovet for tilpasning fra kommune til kommune.

Det er også vigtigt at understrege, at en sådan tilpasning af udgifterne til ændringerne i de befolkningsbetingede udgiftsbehov ikke vil påvirke det kommunale serviceniveau, medmindre – selvfølgelig – man ved uændret service forstår uændrede udgifter. Det er klart, at en sådan tilpasning af udgifterne kan være vanskelig – ikke mindst i kommuner, der som København oplever et

fald i udgiftsbehovene. Den situation er vanskelig for alle kommunalpolitikere og andre politikere i disse år. Der er imidlertid ikke nogen vej udenom, bl.a. af hensyn til kommunens egne borgere, for hvis man ikke i kommunalbestyrelserne tilpasser sig, vil skattetrykket stige.

Hvor stort tilpasningsbehovet bliver i Københavns kommune, vil selvsagt afhænge bl.a. af, hvordan tilskuds- og udligningssystemet kommer til at se ud i de kommende år. Her er køreplanen sådan, at Amtskommunerne og Kommunernes Forskningsprojekt til februar vil aflevere en rapport om de særlige sociale udgifter i København sammenlignet med andre – også store – kommuner. Herefter vil indenrigsministeriets stående finansieringsudvalg vurdere, om dette giver anledning til at ændre eller nuancere tilskuds- og udligningssystemet, om der altså med andre ord kommer sådanne ting frem, at der vil være basis for at ændre tilskuds- og udligningssystemet. Denne problematik vil sammen med omlægningen fra refusioner til bloktilskud på det sociale område, som under alle omstændigheder kræver ændring i de sociale kriterier, indgå i forårets drøftelser med de politiske partier og de kommunale organisationer om den byrdefordelmæssige løsning i de kommende år.

Jeg vil godt slutte med at sige, at det under alle omstændigheder må siges, at Københavns kommune er kommet sent i gang med tilpasningen, og at det er en vanskelig sag at foretage denne tilpasning, men at det er helt sikkert, at der må spares, bremses op og omstilles, uanset hvilket resultat undersøgelserne i øvrigt kommer til og hvad de i øvrigt giver anledning til af eventuelle ændringer i udligningssystemerne.

Forhandling

Lenger (VS):

Jeg vil gerne sige indenrigsministeren tak for besvarelsen af vores forespørgsel, men min tak er mest af høflighed – i VS er vi jo så høflige, at det nogle gange er til at dø af grin over.

Ministerens besvarelse gav vel egentlig ikke større udbytte, end en aktie i Københavns kommune ville have givet. Besvarelsen bestod af tre ting: en nærmest strudseagtig